04/09/2019

Μητρ.Βεροίας: “Ζημία της ψυ-χής είναι η άρνηση της αγάπης του Χριστού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη 3 Σεπτεμβρίου το απόγευμα ο Σεβσμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου και Αγίας Ιερουσαλήμ Καμποχωρίου.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου πολιούχου Βεροίας επί τη εορτή της Αγίας Ιερουσαλήμ και των τριών τέκνων αυτής Σεκένδου, Σεκενδίκου και Κηγόρου, ενώ τέθηκε σε προσκύνηση η τιμία Κάρα της Αγίας Ιερουσαλήμ που φυλάσσεται στον Ιερό Ναό.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Τά θύματα τά λογικά, Σεκέν-δι-κον καί Σέκεν-δον καί Κήγορον, σύν τῇ μητρί

εὐφημήσωμεν ὅτι πᾶ-σαν τυράννου μα-----νίαν σύν τοῖς εἰδώ-λοις κατήργησαν».

Μαζί μέ τόν ἱερό ὑ-μνο-γράφο τι-μοῦ-με καί ἐμεῖς σή-μερα τήν ἁγία Ἰερουσαλήμ. Τι-μοῦ-με τήν ἀσκή--τρια καί μάρτυρα, τή μητέρα καί διδά-σκα-λο, τήν ἁγία Ἰερου-σα-λήμ καί τά τρία της τέ-κνα, τούς ἁγίους μάρ-τυ-ρες Σέ-κενδο, Σεκένδι-κο καί Κήγορο.

Καί τούς τιμοῦμε, διό-τι στόν ἀγώ--να τόν ὁ-ποῖο κλήθηκαν νά διε-ξαγά-γουν, τόν ἀγώνα ἐνα-ντίον τῆς μανίας τῶν εἰδώλων καί ὅσων τά πί-στευαν καί τά ὑπη-ρε-τοῦ-σαν, ἀνε-δεί-χθη-σαν νικητές καί τρο-παι-ο--φό-ροι καί ἔτσι κατόρ-θω-σαν νά λάβουν τόν στέ-φανο τῆς νίκης ἀπό τά χέρια τοῦ ἀγω-νο-θέ-του καί ἀθλοθέτου Χρι-στοῦ.

Καί εἶναι ἀσφαλῶς ἄ-ξι-οι αὐτῆς τῆς τιμῆς, ἔστω καί ἐάν πολλοί ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού θαυμά-ζουν καί τι-μοῦν τούς ἀθλητές οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται καί νικοῦν στούς στίβους καί στά στάδια τοῦ κό-σμου, πού τι-μοῦν καί θαυμά-ζουν τούς ἀθλη-τές πού κατα-κτοῦν με-τάλλια καί ἐπι---τυγχά-νουν δια-κρί--σεις στά ποι-κίλα ἀγω-νί-σματα, ξε-χνοῦν ὅτι οἱ νίκες τῶν ἁγίων μαρ-τύρων εἶναι πολύ πιό σημαν-τι-κές ἀπό τίς νί-κες τῶν πιό μεγάλων ἀθλητῶν· γιατί οἱ ἀθλη-τές ἀγω-νίσθηκαν ἐνα-ντίον ὁ-μοί-ων τους καί κατόρ-θω-σαν νά νική-σουν συν-αθλητές τους, ἐνῶ οἱ ἅγιοι μάρ-τυρες ἀγω-νίσθηκαν ἐναντίον «τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-νος τούτου», ἀγωνί-σθη--καν πρός «τά πνευ-ματικά τῆς πονη-ρί-ας».

Καί μπορεῖ ἡ νίκη τῶν ἁγίων μαρτύρων νά μήν προβάλλεται στίς εἰδήσεις καί στίς ἐφη-μερίδες οὔτε νά διαφη-μί-ζεται ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, ἀλλά αὐτό δέν σημαί-νει ἐπ᾽οὐδενί ὅτι ἡ νίκη τους εἶναι ὑποδεέστερη αὐτῆς τῶν ἀθλητῶν. Ἀν--τίθετα μάλιστα, ἡ δι-κή τους νί-κη, ἡ νίκη τῶν μαρ-τύρων τῆς πί-στεώς μας, εἶναι νίκη πνευματική, εἶναι νίκη οὐ-ράνια, καί αὐτή τή νίκη ἀπολαμβά-νουν κο-ντά στόν θρόνο τοῦ ἀγωνο-θέ-του Θε-οῦ, γιά χάρη τοῦ ὁποίου προσέ-φεραν καί τήν τε-λευ-ταία ρα-νίδα τοῦ τιμίου αἵματός τους. Αὐτή τή νίκη ἀπολαμβάνει καί ἡ ἁγία Ἰερουσαλήμ, ἡ μητέρα, καί τά τρία παι-διά της.

Τό δικό τους μαρτύριο ὑπῆρξε τό εὐγενέστερο ἄθλημα πού ἀπέδειξε καί ἀνέδειξε τή γεν-ναι-ό---τη-τα τῆς ψυ--χῆς τους, αὐτή πού ἔκανε μιά ἀδύ--ναμη γιά τά μέ-τρα τοῦ κό-σμου γυναί-κα νά μή δειλιά-σει μπρο-στά στόν θάνατο· αὐ-τή πού ἔκανε μιά στορ---γική μη-τέρα νά μή λιποψυ-χή-σει βλέπο-ν-τας τά παι-διά της νά ὁ-δη-γοῦνται στό μαρ-τύ-ριο· αὐτή πού ἔκανε τά τρία ἀδέλφια ὄχι μόνο νά προχω-ροῦν μέ θάρ-ρος καί τόλμη πρός τόν δήμιο, ἀλλά καί νά προ-τρέ-πουν τό ἕνα τό ἄλλο νά ὑπο-μεί-νουν μέ καρ-τερία τόν θάνατο πού θά τούς χάριζε ἀντί γιά τήν πρό-σ-και-ρη τήν αἰώ-νια ζωή.

Τό μαρτύριο τῶν τεσ-σά-ρων ἁγί-ων μαρ-τύ-ρων, πού τι-μοῦμε σή-με-ρα, ὑπῆρ-ξε ὅμως καί τό πιό εὔ-γλωττο κήρυγ-μα τῆς ἀληθείας, στήν ὁποία πί-στευαν οἱ μάρ-τυρες· ὑπῆρξε ἡ πιό με-γαλει-ώ-δης διδα-σκαλία ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνας τυχαῖος ἄνθρω-πος, δέν εἶναι ἕνας πλά-νος καί ἀπατεώνας, ὅ-πως ὑπο-στήριζαν οἱ διῶ-κτες του, ἀλλά εἶναι ὁ θεάν-θρωπος Ἰησοῦς, ὁ σω-τή-ρας τοῦ κόσμου γιά τόν ὁποῖο ἀξίζει κά-θε θυσία.

Αὐτήν τους τήν πίστη σφράγισαν μέ τό αἷμα τους ἡ ἅγια Ἱερουσα-λήμ καί τά τρία παι-διά της, καί γι᾽ αὐτό ἡ δική τους ὁμολογία πί-στε-ως ἔμεινε αἰῶνες τώρα ζω-ντα-νή στή μνήμη τῶν πιστῶν καί στή μνήμη τῆς Ἐκκλη-σίας, πού τούς τι-μᾶ ὡς μάρτυρες, ὡς κήρυ-κες τῆς ἀλη-θείας, ὡς ὁμολογη-τές τῆς πί-στεως.Καί τούς τιμᾶ ὄχι μόνο για-τί μέ τό μαρ-τύριο τους ἐπέ-τυ-χαν τό μέγιστο ἀγα-θό, ἐπέτυχαν τή βα-σι-λεία τῶν οὐρανῶν, ἀλ-λά καί για-τί ἀποτελοῦν πρότυ-πα ζω-ῆς, πρότυπα ἀρε-τῆς, πρότυπα ἁγιό-τη-τος γιά ὅλους τούς πιστούς πού ζοῦ-με στή γῆ καί ἀγωνιζόμα-στε γιά τή σω-τη-ρία μας.

Ἡ δική τους θυσία ἐν-θαρρύνει καί μᾶς νά θυ-σιάζουμε ὄχι βέβαια τή ζωή μας, ἀλλά τίς ἀδυ-να-μίες καί τίς ἁμαρ-τω-λές ἐπιθυμίες μας, τίς κακίες καί τίς μι-κρό-τη-τές μας, τά σαρκικά μας πάθη, προκει-μέ-νου νά διακριθοῦμε καί μεῖς στόν πνευμα-τικό ἀγώ-να πού διεξά-γουμε.

Ἡ δική τους θυσία μᾶς ὑπενθυ-μί-ζει ὅτι ὑπάρ-χει καί γιά μᾶς ἕνας ἀ-γώ--νας, ὁ ἀγώνας τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ὁ ἀγώνας γιά νά ζοῦμε σύμ-φωνα μέ τό θέλημα καί τίς ἐντο-λές τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγώνας γιά νά πᾶμε καί ἐμεῖς κόντρα στό ρεῦμα τοῦ σύγχρονου κόσμου, πού ἀδια-φο-ρεῖ γιά τήν πίστη, γιά τήν ἀρετή καί γιά τήν εὐσέβεια. Καί αὐτόν τόν ἀγώνα μπο-ροῦ--με καί πρέπει νά τόν κερ--δί-σουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τῶν ἑορ-ταζομένων σήμερα ἁγίων, τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέ-κνων της, ἁγίων Σεκένδου, Σεκεν-δίκου καί Κηγόρου, ὥστε νά ἀπο-λαύσουμε καί ἐμεῖς τή οὐράνια μα-καριότη-τα τήν ὁποία καί ἐκεῖ-νοι ζοῦν καί ἀπολαμβά-νουν κοντά στόν Θεό.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἑορτάζει καί πανηγυρίζει σήμερα ἡ πόλη μας τήν «ἀρχαία πολι-οῦ-χο» της, μιά μητέρα, μία μάρτυρα, μία ὁσία. Ἑορτάζει τήν ἁγία Ἰ-ε-ρου-σαλήμ καί τά τρία παιδιά της πού πίστευσαν στόν Χριστό, πί-στευ-σαν στή διδασκαλία του μέ τόση θέρμη καί τόση ἀγάπη, ὥστε δέν δίστασαν καθόλου νά θυσιά-σουν καί τή ζωή τους προκειμένου νά μήν ἀρνηθοῦν αὐτή τήν πίστη καί τήν ἀγάπη στόν Χριστό.

Γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, γιά τόν ἄνθρωπο τοῦ 21ου αἰώνα πού καταβάλλει κάθε προσπάθεια καί ὑποβάλλεται σέ κάθε θυσία καί δαπανᾶ χρήματα καί κάνει τό πᾶν γιά νά κερδίσει κάποια μικρή πα-ράταση τῆς ζωῆς του, ἡ ἀπό-φαση τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας νά θυσιάσουν ἑκού-σια τή ζωή τους γιά τόν Χριστό, μπορεῖ νά θεω-ρεῖ-ται ἀνοησία καί νά ἀκού-εται παρά-ξενα.

Κι ὅμως στόν δρόμο αὐτῆς τῆς ἑκούσιας θυσίας τῆς ζωῆς δέν βά-δισαν με-ρικές δεκάδες ἤ ἑκατο-ντάδες μάρ-τυρες, ἀλλά ἑκατομ-μύρια γνω-στῶν καί ἀγνώστων πιστῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν καί μικρῶν ἀκόμη παιδιῶν, ἀπό κάθε σημεῖο τῆς γῆς καί σέ κάθε ἐποχή. Στόν δρόμο αὐτό βάδισαν ὅσοι κα-τενόησαν καί πίστευσαν τόν λόγο τοῦ Κυρίου «τί γάρ ὠφε-λήσει ἄν-θρωπον ἐάν κερδίσῃ τόν κό-σμον ὅλον καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐ-τοῦ;»

Γιατί ζημία τῆς ψυ-χῆς εἶναι ἡ ἄρ-νηση τῆς πί-στεως. Ζημία τῆς ψυ-χῆς εἶναι ἡ ἄρνηση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ζημία τῆς ψυχῆς εἶ-ναι νά ἀρνεῖται ὁ ἄνθρωπος τόν πολύτιμο μαργαρίτη Χριστό, προ-κειμένου νά ἀποκτήσει κάποια ὑλικά ἀγαθά ἤ κάποιες ἐφήμερες ἀπολαύσεις πού προσέφεραν ὡς δέ-λεαρ οἱ Χριστομάχοι αὐτοκρά-το-ρες. Καί ὅμως πόσοι ἀπό ἐμᾶς προτιμοῦμε τά ὑλικά ἀγαθά, προτιμοῦμε τά ἐφήμερα ἀγαθά, ἀπό τόν Χριστό καί τήν ἀγάπη του!

Καί τό κάνουμε γιατί νομίζουμε, πώς ἡ ζωή μας στή γῆ εἶναι τό πᾶν, εἶναι ὅ,τι πιό πολύτιμο ἔχου-με. Ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι ὅσο πολλά καί ἐάν μᾶς φαί-νονται τά χρόνια τῆς ζωῆς μας, ὅσα πολλά καί ἐάν εὐ-χόμαστε καί ἐπι-θυμοῦμε νά εἶναι, κάποια στιγμή τελειώνουν καί μαζί τους καί τά ἀγαθά τους.

Ξεχνοῦμε ἀκόμη πώς ἡ πραγμα-τική καί ἀληθινή ζωή τοῦ ἀν-θρώ-που εἶναι μαζί μέ τήν Ζωή, μαζί δηλαδή μέ τόν Χριστό πού εἶναι ἡ Ζωή, καί ἡ ζωή αὐτή εἶναι αἰώνια καί ἀτελεύτητη, γιατί ὁ Χριστός εἶναι αἰώνιος καί ἀτελεύ-τητος.

Γι᾽ αὐτή τήν αἰώνια ζωή ἔπλασε καί ἐμᾶς ὁ Θε-ός. Καί γι᾽ αὐτήν μᾶς ἀνέπλασε μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος θυσιάσθηκε «ἵνα ζωήν ἔχω-σιν καί περισσόν ἔχωσιν» οἱ ἄν-θρωποι.

Γι᾽ αὐτό καί εἶναι ἀνάγκη νά συ-νει-δητοποιήσουμε αὐτό πού συν-ει-δητοποίησαν καί οἱ τιμώμενοι σή-μερα ἅγιοι μάρτυρες, καί τά μι-κρά ἀκόμη παιδιά τῆς ἁγίας Ἰε-ρουσαλήμ, οἱ ἅγιοι Σέκεν-δος, Σε-κένδικος καί Κήγορος, ὅτι δηλαδή ἡ ζωή μας δέν εἶναι στή γῆ, δέν εἶναι αὐτή πού ζοῦμε. Ἡ πραγμα-τική μας ζωή εἶναι αὐτή πού θά ζήσουμε στόν οὐρανό. Εἶ-ναι αὐτή πού ζοῦν οἱ ἅγιοι μάρ-τυρες. Εἶναι αὐτή πού ζεῖ ἡ ἁγία Ἰερουσαλήμ καί τά παι-διά της.

«Ἡ ζωή ἡμῶν κέκρυ-πται», λέγει ὁ ἀπόστολος. Καί αὐ-τή τήν κε-κρυμμένη ζωή μᾶς ἀπο-καλύπτει ὁ Χριστός, προσφέρο-ντάς μας μιά πρόγευσή της ἀπό αὐτόν τόν κό-σμο μέσω τῆς Ἐκκλη-σίας του καί μέσω τῶν μυστηρίων της.

Αὐτή τήν κεκρυμμένη ζωή πού μᾶς ἔχει ὑποσχεθεῖ ὁ Χριστός ἀντι-κρίζουμε κάθε φορά πού μπαίνου-με στόν ἱερό ναό, πού εἶναι ἡ «πύ-λη τοῦ οὐρανοῦ». Αὐτή τήν κε-κρυμ-μένη ζωή, πού ζοῦν οἱ ἅγιοι καί οἱ μάρτυρες, προγευό-μαστε καί ἐμεῖς κάθε φορά πού στρέφουμε τό βλέμμα μας στίς εἰκόνες τοῦ τέμ-πλου, κάθε φορά πού βλέπουμε τίς μορφές τῶν ἁγίων μας στίς τοιχο-γραφίες τῶν ναῶν μας. Οἱ ἁγιο-γράφοι δέν τούς ἀπεικονίζουν μέ φυσικό τρόπο, ἀλλά «ἐν ἑτέρᾳ μορ-φῇ», μέ τή μορφή πού ἔχουν στόν οὐρανό, μέ τήν καλή ἀλ-λοί-ω-ση τῆς μορφῆς τους πού ἔχουν δεχθεῖ μέ τή θεία χάρη, μέ τή μορ-φή πού ἔχουν ἐκεῖ ὅπου κατοι-κοῦν, στήν ἐπουράνια Ἰερουσαλήμ «ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός».

Σ᾽ αὐτή τήν ὁμώνυμή της πόλη κα---τοικεῖ καί ἡ ἁγία μάρτυς Ἰε-ρου-σαλήμ καί τά τέκνα της πού τι-μοῦμε σήμερα. Καί ζεῖ ἐκεῖ, γιατί συνειδητοποίησε διά τῆς πίστεως ποῦ βρίσκεται ἡ πραγματική ζωή. Συνειδητοποίησε διά τῆς ἀγάπης στόν Χριστό «ὅτι οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλά τήν μέλ-λου-σαν ἐπιζητῶμεν».

Αὐτή τήν μέλλουσα πόλη, τήν ἄνω Ἰερουσαλήμ, βρῆκε διά τοῦ μαρτυρίου της καί σ᾽ αὐτήν κα--τοι-κεῖ, πρεσβεύοντας στόν Θεό γιά νά ἀξιωθοῦμε νά γίνουμε καί ἐμεῖς μέτοχοί της, ὅσοι τιμοῦμε τή μνή-μη της καί ἐπικαλούμεθα τή μεσι-τεία της.